

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ nhật, ngày 18/06/2023

**NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỰC”
“PHẦN II - CHƯƠNG II - MỤC KHUYẾN TẤN HÀNH GIẢ NỖ LỰC” (BÀI
BA)**

Tâm của phàm phu chúng ta rất dễ lười biếng, chệnh mảng. Chúng ta muốn có thành tựu thì chúng ta phải được khuyến tấn, nỗ lực nếu không thì chúng ta không thể có thành tựu. Bồ Tát muốn có thành tựu thì các Ngài cũng cần được Đại Bồ Tát, Phật khuyến tấn.

Khi còn trẻ Hòa Thượng thân cận Đại sư Chương Gia, sau khi Đại sư Chương Gia Viên Tịch Hòa Thượng thân cận với Giáo sư Phương Đông Mỹ. Sau đó, Ngài học hơn mười năm với Lão sư Lý Bình Nam, trong suốt quá trình tu học Ngài luôn thân cận, gần gũi thiện tri thức. Khi Hoà Thượng ở nhà cư sĩ Hàn Quán Trưởng, suốt 30 năm Ngài không rời giảng toà đây là cơ hội để Ngài được khuyến tấn. Hòa Thượng Hải Hiền cũng 90 năm lão thật niệm một câu “**A Di Đà Phật**” mới có thành tựu. Chúng ta không có sự khuyến tấn của thiện hữu tri thức thì chúng ta sẽ bị lui sụt. Nếu chúng ta không được nhắc nhở thì chúng ta thuận theo thế tình, theo tập khí xấu ác vậy thì chúng ta sẽ ngày càng thoái lui. Hòa Thượng nhắc chúng ta phải tìm cơ hội gần gũi thiện hữu tri thức để chúng ta được họ nhắc nhở. Nếu chúng ta tìm cách tránh mặt thiện hữu tri thức thì chúng ta đã đặc biệt sai.

Hòa Thượng nói: “**Từng câu Phật dạy chúng ta đều là lời chân thật, chúng ta phải y theo lời dạy mà “Tự cầu đa phước”. “Tự cầu đa phước” là chúng ta nỗ lực giúp đỡ tất cả chúng sanh, nỗ lực tu ba loại bố thí là bố thí tài, bố thí pháp và bố thí vô úy**”. “**Bố thí vô úy**” là chúng ta mang sự an lành đến với chúng sanh. Chúng ta tổ chức trại hè, chúng ta giảng đạo lý cho chúng sanh là chúng ta đang bố thí pháp. Bố thí tài bao gồm bố thí nội tài và bố thí ngoại tài. “**Bố thí nội tài**” là chúng ta bố thí năng lực, sức khoẻ của mình. “**Bố thí ngoại tài**” là chúng ta bố thí tiền tài, vật chất. Chúng ta bố thí mà chúng ta vẫn thấy mình đang bố thí, vẫn thấy người tiếp nhận và những thứ chúng ta đang bố thí thì chúng ta chỉ có được phước báu. Bố thí của Bồ Tát là bố thí tam luân không tịch. Các Ngài không còn thấy người cho đi, người nhận và vật cho đi. Chúng ta giúp người khác nhận ra sai lầm, giúp họ chuyển từ bất trung, bất hiếu thành người con hiếu thảo, trung nghĩa thì chúng ta sẽ có phước báu rất lớn.

Hòa Thượng nhắc chúng ta “**tự cầu đa phước**”, tôi có sự thể hội sâu sắc về điều này do tôi đã có nhiều năm dịch thuật những bài giảng của Hòa Thượng. Chúng ta phải cho đi tất cả những gì chúng ta có một cách vô điều kiện. Chúng ta nỗ lực làm ra

tấm gương, khi mọi người nhìn thấy thì họ sẽ học theo. Chúng ta tặng đậu cho mọi người thì họ sẽ giảm ăn thịt, giảm giết hại chúng sanh. Người thế gian chưa biết cho đi thì chúng ta làm ra tấm gương, chúng ta phải cho đi những thứ tốt nhất.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta nhất định phải nói đi đôi với làm!***”. Người thế gian chỉ đa phần nói mà không làm. Hôm trước, khi tôi đến chùa Phúc Long nói chuyện với các cụ, sau khi chúng tôi tặng đậu, tôi nói một tuần sau chúng tôi sẽ làm một dây chuyền sản xuất đậu ở đây. Chúng ta đã nói đi đôi với làm! Hàng ngày, chúng ta thường rất tùy tiện, chúng ta cho rằng chúng ta trễ một, hai giờ cũng không sao. Chúng ta không được phép trễ. Việc lớn đương nhiên là chúng ta không được phép trễ nhưng việc nhỏ chúng ta cũng không được phép trễ. Tâm chúng ta phải là một tâm. Nếu chúng ta có hai tâm thì chúng ta đã “*một lòng hai dạ*”, chúng ta không đáng tin tưởng. Lời nói của chúng ta phải có lợi ích cho người, người nghe phải có khả năng làm được điều đó. Chúng ta thường phạm phải điều này vì tâm ý chúng ta rất bao chao. Chúng ta cảm thấy run khi chúng ta đứng trước đám đông là do tâm của chúng ta bao chao. Người tâm ý định tĩnh thì họ sẽ luôn tự tại.

Hòa Thượng nói: “***Chúng sanh có nhiều căn tính là thượng căn lợi trí, trung căn, hạ căn. Chúng ta phải tùy theo căn tính của mỗi người mà giao việc cho họ. Chúng ta làm được điều này thì mọi người đều là người đương cơ, mọi người đều sẽ làm được lợi ích chúng sanh***”. Người thượng căn mà chúng ta giao việc đơn giản cho họ thì chúng ta đã lãng phí nguồn lực. Người hạ căn mà chúng ta giao việc khó cho họ thì sẽ lãng phí thời gian. Chúng ta thường cảm tình dụng sự. Chúng ta cho rằng một người là trưởng bối, nhiều tuổi thì sẽ có nhiều kinh nghiệm. Hòa Thượng từng nói, có những người còn trẻ nhưng họ cũng đã có những cảm ngộ rất sâu sắc.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta hiểu rõ chân tướng sự thật này thì chúng ta quán chiếu xem chướng ngại của chúng ta là gì? Chúng ta trừ bỏ được chướng ngại thì chúng ta sẽ “sự sự vô ngại”. Chúng ta phải làm được như người xưa nói là: “sở tác dĩ biện”. Việc chính mình nên làm thì chúng ta đã làm thỏa đáng rồi!***”. Rất nhiều việc chúng ta đã làm nhưng chúng ta chưa làm xong thì chúng ta bỏ dở. Việc lớn hay việc nhỏ thì chúng ta cũng phải làm cho xong. Thí dụ, khi chúng ta trồng rau, quét nhà thì chúng ta phải làm cho xong. Tổ sư Ấn Quang dạy chúng ta: “***Đốn luân tận phận***”. Dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình. Nếu chúng ta làm được điều này thì chúng ta không còn chướng ngại trong nội tâm và khi ra đi chúng ta cũng không có chướng ngại. Việc của chính chúng ta thì chúng ta nên làm cho xong, chúng ta làm thỏa đáng rồi thì chúng ta sẽ tự tại. Chúng ta phải làm được đến mức thỏa đáng. Nếu chúng ta làm qua loa thì chúng ta làm giống như người xưa nói là: “***Chặt khúc nấu nhừ***”. Chúng ta chặt các loại rau củ quả thành khúc to để nấu súp thì mọi người nhìn vào sẽ không muốn ăn.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta làm việc của chính mình một cách thỏa đáng thì chúng ta mới làm được việc lợi ích chúng sanh một cách tốt đẹp. Nếu chúng ta không làm được thỏa đáng việc của chính mình thì chúng ta làm việc chúng sanh sẽ không thể tốt”**. Chúng ta thường làm vì danh lợi, vì lời khen vậy thì chúng ta chỉ có phước đức chứ không có công đức. Chúng ta có phước đức thì chúng ta vẫn phải luân hồi, đời sau chúng ta có thể làm voi cho vua cưới, làm chim nuôi trong lồng son.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta làm đến được “sở tác dĩ biên”, nghĩa là việc cần làm đã làm xong thì chúng ta có công đức, chúng ta sẽ nắm chắc được phần vĩnh sanh. Chúng ta nhất định phải thức tỉnh chính mình, dù ở nơi nào, chốn nào tình huống nào chúng ta đều phải nắm lấy cơ hội vượt thoát sinh tử”**. Chúng ta làm mọi việc bằng tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi thì chúng ta sẽ đối trị được tập khí xấu ác của chính mình. Hòa Thượng dạy chúng ta: **“Việc tốt cần làm, nên làm không công, không đức”**. Người tốt làm việc tốt là chuyện bình thường. Người ác làm việc ác cũng là điều bình thường. Điều này giống như chúng ta khen Phật Bồ Tát từ bi thì đó là lời khen thừa. Bồ Tát từ khi sơ phát tâm đến khi thành Đẳng Giác Bồ Tát thì các Ngài đều tu **“Sáu phép Ba La Mật”** là **“Bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, trí tuệ”**. Chúng ta có công đức thì chúng ta sẽ vượt ra được Tam Giới. Tam giới là dục giới, sắc giới, vô sắc giới.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta muốn tránh được khổ nạn ở thế gian thì chúng ta nhất định phải nhìn được thấu buông được xuống”**. Hiện tại, chúng ta vẫn chưa thể nhìn thấu buông xả. Chúng ta nghe một câu nói của người khác chúng ta nhớ đến ba năm hoặc suốt đời. Một lần, tôi nói một học trò, họ tu hành kiểu gì mà mặt luôn nhăn nhó. Sau đó, người học trò này tránh mặt tôi. Thời điểm đó, chị em họ tranh giành quyền sở hữu nhà nên họ không vui vậy mà có người nhắc nhở họ thì họ không muốn nghe. Chúng ta chấp trước vào những lời nói của người khác vậy thì cảm xúc của chúng ta hoàn toàn do người khác quyết định. Bây giờ, tôi không nghe lời tán tụng nhưng những lời nhận xét không tốt vẫn có thể khiến tôi buồn. Người xưa kể, có một người đi trên phố, có người gọi tên ông mắng thì ông coi như không nghe thấy. Khi có người chạy theo nói với ông là có người đang mắng ông thì ông cho rằng trên phố có người trùng tên. Chúng ta không tiếp nhận lời khen, lời chê thì chúng ta quán sát, nếu chúng ta có lỗi thì chúng ta sửa, nếu chúng ta không có lỗi đó thì chúng ta không để những lời đó trong tâm.

Chúng ta phải làm tốt những việc của mình thì chúng ta mới có thể làm tốt việc vì chúng sanh. Nếu chúng ta chưa làm tốt việc của mình mà chúng ta làm việc chúng sanh thì chúng ta cũng sẽ làm vì danh lợi, vì xây dựng bá đồ của mình. Tất cả những việc chúng ta đang làm so với những việc Phật Bồ Tát, Thánh Hiền, những tấm gương đức hạnh rất nhỏ bé. Chúng ta làm được việc là nhờ công dạy bảo của Phật Bồ Tát vậy thì chúng ta phải biết ơn Phật Bồ Tát. Chúng ta làm được là nhờ Cha Mẹ cho chúng ta thân tướng, nhờ Thầy Cô cho chúng ta kiến thức. Chúng ta không làm được gì

đáng để ngạo nghễ, khoe khoang. Chúng ta phải nỗ lực bỏ thí làm lợi ích chúng sanh thì chúng ta mới có công đức chân thật. Tôi bắt đầu từ bỏ thí nội tài. Bỏ thí pháp là chia sẻ những kiến thức chúng ta được học, được tiếp nhận. Chúng ta làm bất cứ vai trò gì mà chúng ta làm tốt thì đó cũng là chúng ta bỏ thí pháp. Bỏ thí vô úy là chúng ta không sợ khó, không sợ khổ, chúng ta mang sự an lành, an ổn cho chúng sanh. Chúng ta khuyến khích người không giết hại chúng sanh, chúng ta ăn xanh cũng là chúng ta bỏ thí vô úy. Bài hôm nay, Hoà Thượng nhắc chúng ta, thứ nhất là “*Tự cầu đa phước*”. Chúng ta muốn có phước báu chân thật thì chúng ta phải nỗ lực giúp đỡ chúng sanh; thứ hai là “*Sở tác dĩ biện*”. Chúng ta làm xong việc của chính mình thì chúng ta mới làm tốt việc của chúng sanh.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!